

26 DE MAIG DE 2026

Com cada dia vaig cridar els nens i els vaig dir que s'afanyessin perquè ens esperava un viatge molt llarg. El meu fill gran em va demanar on anàvem i li vaig dir que al lloc on anàvem veuríem on la seva mare i jo havíem nascut. I el petit va dir: "Que és molt lluny?". "A milers i milers de quilòmetres" – vaig dir jo. Vaig seleccionar a l'ordinador de la cuina un cafè amb llet per a mi i la meva dona i uns entrepans de pernil per als nens. Mentre esperàvem els vaig explicar que abans tothom vivia allà i que quan va aparèixer la possibilitat de venir a viure aquí, nosaltres hi vam venir. Vaig estendre una pantalla de grafè sobre la taula i els vaig assenyalar a la imatge en moviment on érem nosaltres, a la Lluna, i on era la Terra respecte nosaltres. Els vaig explicar que des de la cara de la Lluna on vivíem, no podíem veure la Terra perquè la Lluna gira sobre si mateixa i respecte la Terra a la mateixa velocitat, però si anàvem a l'altra banda de la Lluna sí que la podríem veure.

Vam pujar al transbordador, li vam comunicar la ruta i ja estàvem encaminats cap a l'altra banda de la Lluna. Els nens, durant el viatge, només feien preguntes sobre com era la Terra. Ho havien vist en fotos i en reportatges però no s'ho acabaven d'imaginar. La Lluna era tant diferent, que fins i tot jo m'emocionava al pensar en la Terra. Ja feia uns set anys que havíem marxat de la Terra per qüestions de feina i no hi havíem tornat més. A la Lluna hi vivíem molt bé, però el clima i els paisatges no tenien res a veure. Aquí era tot tan àrid! Només s'havia aconseguit fer créixer una mica de vegetació al voltant d'alguns cràters i prop del mar de la Tranquil·litat. Jo formava part del pla urbanitzador de la cara oculta de la Lluna. Era un reclam turístic i cada vegada era més bonic. Molta gent volia venir a passar-hi una temporada per desestressar-se i veure un lloc diferent.

Quan vam arribar vam poder contemplar la Terra amb uns telescopis gegants i uns robots ens explicaven amb pèls i senyals tot el que es veia. Als nens els hi va agradar tant que van dir: "Que hi anirem un dia?"